

BUENOS AIRES 1978

I mörkret kändes det som att hon kvävdes, om och om igen. En smutsig huva hade dragits ner över ansiktet och luften räckte inte till. Huvan måste ha använts förut. Hon tyckte sig känna lukten av svett, av mänskliga utsöndringar, av någon som inte hade orkat.

Kroppen hade vänt sig emot henne. Den brann av elektriciteten och skrek ur fotsulornas öppna sår, bultade i underlivet där de hade gett henne en omgång till.

De hade spelat musiken. Alltid den musiken.

You can dance, you can jive, having the time of your life...

Genom dånet från ventilationsanläggningen kunde hon urskilja tågen som hördes på avstånd och trafiken som tätnade utanför när natten övergick till dag. Morgonljuden var den största fasan. Dörrar som slog i våningarna under, stegen i trappan upp till vinden där hon låg. Väntan på att stövlarna skulle bli synliga genom glipan i huvans nederkant, och så musiken som startades på nytt, tonerna ur en burkig kassettspelare som växte mellan stenväggarna och fick henne att önska sig döden. Hon föreställde sig den som ett slags sval och bottenlös stillhet. Den var ett blankt svart vatten i en skog hon aldrig skulle återse, den var tystnad. Om natten, när ensamheten var kompakt inne i huvan och hon bara kunde gissa sig till andetag omkring, tänkte hon på just den sjön. Märkligt. Hon hade inte varit där på så länge. Den hade tråkat ut henne. De eviga värmländska skogarna

hade fått henne att kvävas på den tiden, och nu fick hon för sig att där, bara där, skulle hon kunna andas igen.

Smärtan hade inget slut. Dagarna slutade inte komma.

See that girl, watch that scene, diggin' the dancing queen...

Det hände att hon hörde skolbarn sjunga någonstans långt bort och det var värre än skriken och stövlarna som smällde så hårt mot stengolven. Det fanns ett liv på andra sidan som hade tagits ifrån henne och ingen visste var hon fanns. Hon hade börjat höra röster, röster hon kände igen. Galenskapen slet i henne. Allt hon såg var golv och fötter och deras stövlar när de kom nära. Om hon vågade lyfta huvudet en aning kunde hon skönja nederdelen av en överkropp.

Nu ropade de hennes nummer. Det gjorde så ont när hon reste sig upp. De ledde henne nerför trappan, snubblande i kedjorna kring benen, med huvan över ögonen så att hon bara kunde se det ena trappsteget efter det andra.

Skramlet av fler kedjor omkring henne, ännu en trappa.

Hon måste försöka säga något om flickorna, att hon var mamma, förstod de inte det? Ett slag med en batong mot nacken och hon försökte inte prata mer.

Källarvåningen. Hon visste en del om det här huset nu, liksom hon hade lärt sig om ondskan och smärtan och föraktet för den skit till människa hon var. Det kom en tanke om Gud, men den hon hade varit skulle aldrig falla på knä för att be.

Hon knuffades omkull. Fuktiga händer som höll fast hennes armar och ben, fingrar som trängde in i såren. De sa att hon skulle vaccineras.

Ett stick i armen. Och sedan dimma. Som morgondimman över sjön Fryken, ville hon tänka, på sjön ville hon tänka och stillheten, men hon började skaka. Hon ville inte dö. Hennes lemmar stretade emot detta orättvisa med döden, hon hade levt så kort, men hon kunde inte röra sig längre. Kroppen domnade

mot stengolvet. Smärtan drog undan, hon kände inte det onda mer. En lukt av urin mot hennes näsa.

Sedan hörde hon någon jämra sig alldeles intill och det var det sista hon hörde.

JAKOBSBERG

2014

De två kvinnorna vred på sig framför spegeln, försökte hitta den bästa vinkeln av sig själva. Vänster eller höger profil, det var frågan, len hud och putande munnar som skrek om att bli kyssta. Den ena torkade bort lite läppstift på tanden och sneglade mot henne. Charlie misstänkte att de skulle kommentera hennes ålder så fort hon gick ut.

Ni kan stå och kråma er så mycket ni vill, tänkte hon, men vad vet ni om att älska?

Hon vinglade till på vägen tillbaka mot baren.

Om livet vet ni ingenting, om det svåra och det fula.

Vid bardisken hade någon i svart och glitter tagit hennes plats.

”Ursäkta, men jag satt här”, skrek hon för att överrösta musiken.

Tjejen vände sig om till hälften.

”När då?”

Charlie trängde sig in och råkade medvetet knuffa henne av stolen. Hon kände mannens knä mot sitt lår och fick hans läppar mot sitt öra.

”Du och jag är nog äldst på det här stället”, sa han. ”Sa du att du hade varit här förut?”

Charlie sög i sig av den tredje drinken och vände sig mot dansgolvet, det böljade och studsade, dunkade hårt genom kroppen.

Ja, tänkte hon, jag har varit här förut. Jag har varit här i hela

mitt liv. Jag har funnit kärleken och förlorat den igen. Jag är fortfarande här, för jag brinner. Jag lever.

”Ska vi inte gå vidare?” skrek han.

Hans signatur på nätet var Hela Härligheten. Vad var det han hade sagt att han jobbade med? Systemutveckling? Tro inte att det går så lätt, tänkte hon. Tro inte att jag är tacksam bara för att du är några år yngre. Om du nu är det.

Hon såg in i hans ögon, men ingenting hände, det fanns ingen magi mellan dem. Han hade inte kunnat hjälpa henne. Kvällen var bortslösad.

Om inte. Hon lät blicken svepa. Mannen hon tidigare hade lagt märke till stod kvar. Vid ingången, med ansiktet dolt i mörker, ensam, spanande. Hans blick träffade henne just som ansiktet lystes upp och plötsligt kände hon det. Skrattet började i underlivet och rusade genom hela kroppen, där fanns hettan och blodet.

Berusningen sjöd i huvudet. Hon ställde ifrån sig drinken.

Gick sakta mot dansgolvet och anade männens blickar i ryggen men bjöd inte in dem att följa med. Dansade gjorde hon ensam, det hade hon alltid gjort. Hade aldrig varit rädd för att visa upp sig och hon tänkte inte börja nu. Hon lyfte armarna över huvudet och började sakta gunga i musiken, rytmen, basgångarna, hon försäkrade sig om att mannen borta vid dörren fortfarande såg på henne, att han drog sig lite närmare och inte kunde slita blicken från henne, och hon blundade och dansade och tänkte inte längre på hur hon skulle orka ta sig därifrån.

Ingen som såg honom vandra längs gångvägarna i Jakobsberg den natten visste vem han verkligen var. Folk hade flyttat därifrån, givit sig av mot sina drömmars mål och somliga hade förstås kolat, nya människor hävde in sitt bohag.

En skylt plockades ner, ett ansikte suddades ut.

Riddarn svängde in i centan och såg att neonskylten ovanför bio Falken hade tappat ljuset i bokstäverna F och N. Han gick förbi fönstren till det nedlagda Domusfiket där kassorna på Coop fanns numera. Om han kisade kunde han fortfarande se gamla polare där inne vid det runda bordet. Skönja livet som det hade tett sig där inifrån.

Han visste exakt vid vilket fönster de hade suttit den första gången de var där tillsammans. Doften av hennes hår som föll slängigt och oregerligt framför ögonen, hur hon lutade huvudet bakåt när han fick henne att skratta.

En isande vind svepte in mellan fyrkantiga centrumbyggnader och visste ingenting om vår, virvlade upp skräp och struliga minnen.

Det sa sig självt att ingen kunde driva ett fik där folk satt och snackade halva dagarna över en kopp java. Inte ens kooperationen. Inte i dagens läge. Samhället måste utvecklas. Antingen gick det framåt eller också gick det åt helvete.

Ett ungdomsgäng skrålade förbi. Nedhasade brallor och huvjackor, på väg upp mot Söderhöjden. Riddarn drog sig undan för att inte stöta sig med dem, in i gången mellan kommunhuset

och Angelos kiosk. Några nattliga festare från sista pendeln dök upp ur tunneln och skingrades. Utanför Riddar Jakob stod en vakt och rökte.

Det var då han fick syn på henne. Eller möjligen något senare. Först var det några unga tjejer i tjugooårsåldern som ramlade ut från krogen och skrattade. Discomusiken dånade ut över stentorget tills dörren slog igen på nytt.

Riddar Jakob. Krogen hade legat där i alla tider, ovanför tunneln. Han kunde känna suget, tvärs igenom tiderna. Värmen därinne och röken som hade legat tjock, blotta tanken på öl i skummande glas fick det att rycka i benen. Strängarnas vibration under vänstra handens fingertoppar i ett C-ackord! Det var blues i luften, *och hör upp nu för jag ska ge er en sång om det bittra livet och om kärleken den underbara ...* Riddarn spände och krokade fingrarna för sig själv i fickan, pekfingret på B-strängen, första bandet, långfingret på D-strängen, andra bandet. A-strängen under ringfingertoppen, lillen på E och *waeng*, han hörde det klockrent när han slog an.

Sedan öppnades porten från Riddar Jakob på nytt. Var det verkligen hon?

Det mörka håret blåste runt huvudet, vad fin hon var. Han tänkte sig inte för när han tog några steg ut ur skuggorna och höjde handen.

”Men hej där”, sa han. ”Tjenare tjejen.”

Hon hade skinnjackan öppen och jympaskor i tyg, det såg lite kallt ut.

”Hur är läget?” sa han och strök bak håret med handen som darrade. Förr hade han ofta haft det i hästsvans. ”Ser du inte vem det är?”

Snubben som var med Charlie tog två steg emot honom. Stirrade rätt in i ögonen.

”Vad vill du?”

Riddarn förstod när det var dags att backa. Mannen var inte lika lång som han, men betydligt bredare. Rakad skalle.

”Kom, vi går”, sa Charlie.

”Känner du honom?” sa snubben.

Håret fladdrade lite när Charlie skakade på huvudet.

”Jag fryser”, sa hon och drog snubben i armen, ”kom igen nu så går vi.”

Mannen gav Riddarn en sista blick, innan de gick iväg över torget.

”Du ska nog röra på dig du också”, sa vakten bakom honom.
”Du fryser ihjäl om du står här.”

Riddarn skakade på benen för att få liv i dem. Följde efter paret på lite avstånd. Snubben hade inte varit trevlig. Vad var det för fel på att vara hövlig och bete sig som folk? De gick förbi gallerian som hade byggts ovanpå Domus tak och förvrängde proportionerna, fick femtiotalshusen mittemot att se äldre och mindre ut än han mindes dem. Charlie tryckte sig lite närmare snubben där framme, sedan suddades hon ut i mörkret där centrum tog slut, och var borta.

Han stannade vid en av papperskorgarna. Grävde runt lite med näven och hittade ett halvfullt paket pommés, en Metro. Inget drickbart. Hålet ekade i bröstkorgen, klådan hade börjat, han måste få något i sig snart. Det molade och stack i de fingrar som var känsligast för kylan, i tårna som hade domnat. Han såg upp när han kände någon närma sig bakifrån.

En snygg svart rock, en sådan där trekvarts som snubbarna brukade ha inne i stan. Deras blickar möttes.

”Ah, vad fan, recycling”, sa Riddarn och viftade lite med pomméspaketet, såg ner på tidningen. Det var gårdagens. De härjade fortfarande i Syrien, stackars djävlar. Anders Borg sa att det gick bra för Sverige, tacka fan för det när det snart var val.

Mannen i rocken sa ingenting, gick bara snabbt i samma riktning som de andra. Snart var han också borta.

Stenläggning. Skräp som blåste kring. Vinden som letade sig ner i tunnlar och prång.

Riddarn blev tvungen att gå ända upp till Kvarnbacken den natten. Genom pendeltågstunneln där alla papperskorgarna sammantaget inte bjöd på mer än en halv Loka citron och resterna av en Subwaymacka med tonfisk. Ett kort uppehåll i den nya vänthallen vid bussarna för värmens skull, tills han fick spader av det skarpa ljuset. Han fortsatte genom Fågelsången, gångstråk som fötterna kunde finna utan att han behövde tänka på det.

I Jakan fanns allt han var. Minnena och Kåken, trävillan uppe vid Aspnäsvägen där de hade hängt som unga och vilda, och innan dess var det Ängen, precis bredvid centrum, där man samlades och grillade om kvällarna och fyllde den gamla brunnen med ölfaskor tills den svämmade över. Folk var rädda att gå förbi, och lokaltidningen skrev sina artiklar om det farliga gänget trots att de inte gjorde annat än drack mellanöl, de små knubbisarna som man köpte i sexpack på den tiden, och lirade gitarr och sjöng, och rökte på en del förstås och petade i sig ett och annat, men vad fan, de var ju unga. Det var länge sedan de kördes bort och det byggdes hus på den överblivna mark som varit Ängen, men i hans huvud fanns gänget ännu kvar, spelades ännu låtarna som ingen annan kunde höra.

När han stretade upp till krönet på backen, där kvarnen hade stått i tvåhundra år innan den brann och byggdes upp och brann ner igen, började han tvivla på att det verkligen var Charlie han hade sett. Det hände att han såg sådant som ingen annan verkade se. Han hade en teori om att alla tider existerade samtidigt, i parallella spår och inte enligt en rak linje. Det fanns många kvinnor som liknade varandra, men hon hade alltid varit något speciellt.

Guldflickan.

Under några buskar, halvt dolda i gamla löv, hittade han till slut två ölburkar som inte var tomma. En Mariestad 4,5 och en folkis, alltid något. Problemet var att biran hade frusit till isklumpar i botten. Riddarn drog sig bort mot brasan som medborgarna hade släpat ihop till. I morgon var det Valborg, och sedan maj och då måste väl våren komma tillbaka. Han mindes när flickorna var små och han själv jobbade på kådisfabriken. De hade fått vita sandaler till Valborgsmäss, inte fan var det minusgrader på den tiden.

Det var körsång och smällare och Vintern rasat.

Ölfyndet hade fått upp humöret en aning. Han fick se en soffå som stod på högkant i den väldiga högen med ris och skräp. En röd tvåsits som någon hade fått för sig att släpa dit. Den såg riktigt inbjudande ut. Han knuffade ner den och satte sig, drog några kartonger över sig som täcke. Tändstickor var han aldrig utan. I jackans foder hittade han dessutom ett värmeljus. Han hade läst i tidningen om en snubbe som överlevde en natt i en bil norr om Pajala mitt i vintern, enbart tack vare värmeljusen i handskfacket. Sedan dess hade han alltid stoppat på sig sådana när han fick chansen. Han tände det och höll Mariestaden över. Det tog längre tid än man kunde tro för en pilsner att tina. Han hade börjat skaka ordentligt, av kylan eller ett begynnande anfall. Det skvätte smält stearin som släckte den lilla lågan. Han tände fyr på Metron istället, som var helt torr, och tänkte på kriget i Syrien när lågorna flammade upp. Det tog sig i en kartongbit och sedan ett par stickor och bräder så det blev en liten brasa vid hans fötter. Han kände lågorna sticka mot ansiktet och isen som långsamt gav vika när de första klunkarna öl rann fram ur det bottenfrusna.

Lena Morberg såg klockan på nattduksbordet slå om. Nu var den 04.00. Hon lyssnade till knattret från sonens rum. I natten blev alla ljud så stora. Han hade lurarna på sig numera så hon slapp explosionerna och skotten, ändå tyckte hon sig höra honom kriga därinne, skjut, skjut för att döda, och i natten grubblade hon på vad det gjorde med honom, vem blev han därinne i sin värld, hennes yngste?

Täcket var för varmt och hon vände på det, det kröp i benen, hon måste upp. Borde hon hantera det annorlunda? Sätta upp belöningar, motprestationer eller straff, en timme vid datorn skulle kvittas mot en timmes studier? Något måste hon ju säga. Tänk på att du ska upp i morgon, betygen, ditt liv, din framtid, det är farligt att vända på dygnet. Du vänder dig bort från den verkliga världen, det är inte livet det där.

Eller är det?

Var det inte bra att han intresserade sig för något? Lärde sig allt om datorer, övade upp reaktionsförmågan?

Hon svepte täcket om sig och öppnade vädringsfönstret, kylan därute, hon behövde få luft. Sömntabletterna ville hon inte ta. De gjorde henne tung i huvudet, frånvarande. Fick natten att flyta ihop med dagen. Termometern visade två minusgrader. Natten före Valborg och under noll, det var ju inte klokt. Hon såg ut mot fönsterraderna i den böljande fasaden mittemot. För några dagar sedan var det rena sommarvärmen, träden hade slagit ut. Var det verkligen snö i luften?

Det lyste i flera fönster. Hon var inte ensam om att vandra i sin lägenhet om nätterna, hon hade sett dem förr. De sömnlösa.

Nere på tvåan tände någon en lampa och Lena såg datorskenen från flera fönster, nätverk som aldrig sov, människor som gömde sig bakom signaturer, älskade och hatade och segrade i krig. Snett mittemot på sjunde våningen gick en ung kvinna i bara trosor till köket och hällde upp te till sig själv. Förstod hon inte att hon syntes? En äldre man skymtade i skenet av en kvarglömd adventsstake. Hon tyckte sig känna igen honom, men kom inte ihåg namnet. Var det inte han som ville bygga in gården med staket och grindar på senaste årsmötet, tänkte hon när något plötsligt rörde sig, en skugga som föll framför henne. Hon skrek till och kastade sig bakåt. Där var ben som spretade, alldeles utanför, helt nakna, en människas kropp. Öppen mun och uppspärrade ögon, håret som fladdrade, och sedan borta. Tomt. Ögonblicket efteråt hörde hon dunsen där nere på marken, och det ljudet ska hon aldrig glömma. En hård duns och ett krasande och sedan skriken någonstans ifrån och ljudet som förstorades och ekade mellan husen.

Efteråt skulle hon ofta tänka: Så många vi var.

Så många, som inte kunde sova den natten.

Sju personer hade hunnit ner till lekplatsen på gården när den första polisbilen hördes nerifrån Viksjöleden. De hade dragit på sig kappor utanpå pyjamasen, eller klätt sig hastigt i mjukisbyxor och oknäppa jackor. En latinsk man i sjuttioårsåldern hade klevit över det låga räcket som omgav lekplatsen för att lägga en hand mot den dödas hals – halsen som var täckt av blod, där håret hängde över så man inte kunde se kvinnans ansikte, vridet från kroppen på ett sätt som bara kunde beskrivas som groteskt. Hennes tunna morgonrock hade fallit så att tyget skylde större delen av hennes kropp.

Någon stirrade, någon tittade bort.

”Jag känner ingen puls”, sa mannen. Han hette Rodríguez och hade kommit till Jakobsberg som flykting från Chile för fyrtio år sedan. Det sades att han hade varit livvakt åt president Allende.

”Klart som fan att han inte gör”, mumlade en yngre kille som inte ens hade fått på sig jackan. I en något urvuxen collegetröja pekade han mot toppen av det väldiga bananformade huset. Det svängde sig mot en svart och stjärnklar himmel, elva våningar högt.

”Det var därifrån hon föll. Jag såg det. Inte fan kan man väl överleva sånt?”

Lena bara stod där och såg. Hörde de andra säga saker till varandra som, ”så fruktansvärt” och ”så hemskt, man kan ju inte förstå, jag ringde 112 direkt”, och ”visst är det du som bor i tjugotvåan?”

Sedan hade de hunnit tystna i några minuter, för det fanns inga ord. Hon tittade uppåt och undrade hur långt ögonblicket var från det att man kastade sig ut. Hann man se sitt liv som det var, föreställa sig smärtan som skulle komma? Hon huttrade, drog kappan tätare om nattlinnet och ångrade att hon inte hade tagit på sig byxor innan hon sprang ut.

”Men kommer de aldrig”, sa Gustavsson, den äldre mannen från föreningens årsmöte som också hade kommit ner. Lena såg på klockan. Det hade bara gått en dryg halvtimme sedan klockradion slog om till fyra däruppe. Hon hörde någon prata lågt om att det var de minsta barnens lekplats. Att det gjorde saken ännu värre. Hon hade tänkt det själv, fast hon kanske inte borde tänka så. Lekplatserna som de var så stolta över i bostadsrättsföreningen, tillsammans med rabatterna och grillplatsen och minigolfbanan mellan husen. Skulle man hinna städa bort kroppen, och blodet och allt det andra, oformliga, geggiga som hade stänkt runt omkring när kvinnan landade, tog polisen hand om sådant? Det skulle väl vara borta innan barnen kom ut?

Folk hade hunnit harkla sig på nytt och undra var polisen höll hus och några av dem hade stampat med fötterna och känt sig tvungna att börja förklara varför de råkade vara uppe och vakna 04.13 en söndagsnatt vilket var den exakta tidpunkten när det hände.

Lena, som inte ville prata om sina kroniska sömnsvårigheter och oron, såg upp mot fönstret på åttonde våningen där det flimrade från sonens skärmar. Han märkte inte ens att jag sprang ut, tänkte hon, han vet inte att någon har dött nedanför hans fönster. Hon greps av en lust att åka tillbaka dit upp och slita honom från datorn, ut i den förbannade aprilnatten som var alldeles för kall, och visa honom. Det finns en verklighet, och den är helt för jävlig ibland, men det är den vi lever i FATTA DET! Och sedan skulle hon krama honom, krama honom som när han var liten.

Uffe Rainer drog sig tillbaka mot porten när han såg helljusen från polisbilen svepa över gården. Han hade stått på lite avstånd och sett vad alla såg: en kvinna som hade fallit på ett litet staket av trä och dött mitt ibland dem, på den välskötta gården mellan två enorma bananformade hus på Aspnäsvägen i Jakobsberg.

Som en jävla film var det. Han stirrade på hennes hår som flöt ut i den mörka fläcken, en naken fot som pekade uppåt. Snart skulle hon vara bortfraktad på en bår och polisen skulle väl rita kritstreck där hennes kropp hade legat och han skulle aldrig se henne mer.

Radiobilen närmade sig, trängde sig fram mellan spretiga buskar och cyklar som stått ute hela vintern. Den plöjde rakt över gräsmattans frusna sörja och stannade. Två poliser steg ur.

Uffe Rainer vände sig tvärt om och slank in i porten igen. Det gick på instinkt. Han höll i dörren, så att inte klicket skulle höras när den stängdes.

När han kom upp till elfte våningen var han tvungen att gå fram till hennes dörr. Han ville så gärna känna på handtaget, låsa upp dörren, se henne sova därinne.

N Holm, stod det på brevlådan. Inte Eriksson, som var Charlies efternamn. Han visste att hon hyrde svart i andra hand av släktingarna till Nanna Holm, som hade tagits in på hem för något år sedan. Uffe hade fått lova Charlie att inte avslöja det för någon, för då skulle hon åka ut. Hennes lögner var små skatter han gömde för världen.

Inne i sin egen lägenhet drog han snabbt igen dörren och

viftade bort nymfparakiten som kom flygande mot hans axel. Förnärmad flaxade Ebba Grön upp och satte sig på hatthyllan: "Åttahundra grader", skrek han, "lita på mig."

"Håll käften", väste Uffe Rainer.

"Håll käften, Major Tom", ekade Ziggy Stardust från vardagsrummet. Den rödstjärtade jakon satt på sin favoritplats i takkronan, men Uffe kunde inte urskilja den i dunklet. Han trevade i bokhyllan. Tog ner kikaren och ställde sig invid gardinerna, de gamla blommiga som hade hängt sedan morsan dog för fyra år sedan och han fick ta över.

Ambulansen hade kört in på gården nu. Ännu en bil anlände. Ytterligare två poliser. Genom kikaren såg han flera ansikten vändas uppåt, gapande. Någon pekade, rakt mot fönstret där han stod. Eller kanske bredvid, mot Charlies balkong? Rök steg över himlen, det brann tydligen någonstans längre bort. Ambulanspersonalen täckte över hennes kropp med ett skynke. Han såg henne inte mer.

Nu lösgjorde sig en av grannarna ur klungan där nere. Uffe kände igen surgubben Reinikainens blanka flint. Han bodde i samma trappuppgång, på fjärde våningen eller något, och nu gick han före poliserna mot porten.

Uffe sänkte kikaren. Snart skulle han höra det välbekanta gnisslet från hissens maskinverk.

Därnere backade ambulansen ut från gården. De hade inte tagit henne med sig. Han visste betydelsen av det. *Sine spe*. Utan hopp.

"Fryser ihjäl", gapade Ebba Grön när han återvände till hallen. Uffe lockade ner fågeln från hyllan och stängde in den i sovrummet. Det hade kostat honom nästan två år och kilovis med frön att lära nymfparakiten det mest elementära i Ebba Gröns texter, en riktig liten punkfågel med den grågula tofsen spretande på huvudet. "Lita på mig, lita på mig." Protesterna hördes nu bara svagt genom dörren.

Han tog upp en bunt reklamblad ur pappkassen under hatthyllan. Rullade ihop dem och stack försiktigt upp dem i brevlådan så det blev en glipa där ljuden från trapphuset kunde leta sig in. Sedan sjönk han ner på golvet invid ytterdörren och hörde hissen stanna, de tunga stegen mot det blanka stengolvet utanför.

”Är den här död då?” Ariel ryckte i en kvist som satt fast, hon slet och drog som om trädet förnekade henne något hon hade rätt till.

”Nej du älskling, den lever i allra högsta grad”, sa Helene och pekade på knopparna som var lite sena med att slå ut.

Hon tog flickans händer och gnuggade dem varma mellan sina.

”Vi kanske ska gå tillbaka till de andra nu?”

På ängen nere vid badstranden växte skräphögen, våren till ära. Sly och gamla träd som dött under vintern, högar av torra fjolårslöv och diverse bråte från utrensningar i sommarstugorna. Fjärden låg gnistrande blå och sju grader varm, enligt Malte som alltid sprang ut på bryggan det första han gjorde för att kolla termometern som var fastknuten vid en boj. Helene såg honom släpa en flera meter lång bräda till rishögen och hörde sin egen mobil ringa.

”Akta så det inte är några spikar i den”, ropade hon och tänkte att hon borde ha stängt av telefonen, inte låtit den störa den där känslan av närhet till naturen.

”Är det Helene Bergman?”

En främmande röst, helt formell.

”Ja, det är jag.”

Helene hann inte uppfatta namnet, bara det som kom sedan.

”... vid polisen i Norrort.”

”Förlåt, vad gäller det?”

Hon vände ryggen mot den svaga vinden. Norrort, hann hon tänka, ingick Norrtälje där? Roslagen och Vaddö, Nyby där hon

just nu befann sig, hade det hänt något med stugan, med Jocke? Han hade stannat kvar i huset för att laga kranen efter vinterns köldskador. Hon hann tänka på eldsvåda, men då skulle väl röken synas över träden?

”Vi vill helst inte ge sådana här besked per telefon. Vi sökte er på hemadressen, men det var ingen där. Är ni ensam?”

”Varför undrar ni det?”

Helene drog sig närmare bryggan för att ingen skulle höra, bort från festplatsen där ett tjugotal bybor och sommargäster hade mött upp, barnen oräknade. Hon kände ingen av dem särskilt väl, inte så att de umgicks, men de hälsade förstås och deltog i byns aktiviteter, Valborg och midsommarfirande och byaföreningens årsmöten när de hade möjlighet. Det fanns något i polisens ton som sa henne att det här skulle bli obehagligt, enbart existensen av en polismyndighet i hennes telefon på en söndag fick ordningen att rubbas och hon vände sig ut mot havet som fångade alla ljud och där ingen kunde se hennes ansikte.

”Det gäller Camilla.”

”Förlåt, vem då?”

”Er syster.”

”Jaha.”

Helene hörde namnet upprepas, Camilla Eriksson, och sedan det som följde. Hon sjönk ner på bryggan, kände inte kylan i träet. Död. Det var ett sådant märkligt ord, att det var så kort. Så få bokstäver, som om det måste avklaras fort, på ett ögonblick, och sedan var allt förändrat. Rösten hördes fortfarande. Något om en balkong. Att det ännu var oklart med några omständigheter.

”Fru Bergman, är ni kvar?”

Hon såg ner i vattnet, en boj som guppade. Kedjan gnisslade i rörelsen. Hennes egen röst tycktes komma från en plats utanför henne själv.

”Förlåt ... jag tänker alltid på henne som Charlie. Det var därför jag inte förstod.”

”Vi skulle behöva ställa några frågor. Det bästa är om du har möjlighet att komma in till stationen i Sollentuna, men eventuellt kan vi få någon från den lokala polisen att åka ut. Som jag förstår befinner du dig på Väddö, i Norrtälje kommun?”

”Men jag kan inte åka härifrån nu.” Hon tittade mot majbrasan, de spretande grenarna som stack upp som i ett jättelikt fågelbo. De fick inte kliva in här och slita sönder barnens idyll, tryggheten hon hade byggt omkring dem. Traditionerna som upprepades från år till år. Hon såg Ariel och en annan liten tjej kasta torra löv omkring sig och skratta. Jocke skulle kunna stanna med ungarna. Hon kunde ta bussen till stan. Om hon klev av vid Mörby eller Danderyds sjukhus, fanns det tvärförbindelser mot Sollentuna då?

”Jag menar bara ... det är ju Valborg ikväll.”

Sekunder av tystnad. Hon önskade att det hade funnits en öppen horisont, men öarna stängde in fjärden i skog. Hur kunde hon tänka på sådant, som att fira Valborg? Vad skulle polisen, vars namn hon inte hade uppfattat och inte ville veta, tro om henne? Och ändå, det fanns något som vägde tyngre just i det här ögonblicket, när allt rasade inuti henne: vikten av att hålla fast vid det som var bestämt. Hon fick inte utebli. Elden måste brinna, sångerna sjungas. Byaföreningen skulle ha lotteri också. Hennes familj hade bidragit med godispåsar som priser och barnen ville så gärna vinna dem tillbaka.

Hon harklade sig.

”Går det bra om jag kommer i morgon?”

I skymningen tändes majbrasan, strax före nio på kvällen när varljuset gick i blånad. Några av karlarna från bylaget gick runt och skvätte tändvätska, lågorna flammade upp och tog sig. De måste

backa ett par steg för hettan. Fjärden mörknade, det knäppte och knastrade i virket, sången ljöd stark och klar. *Drivans blommor smälta ner och dö ... himlen ler i vårens ljusa kvällar, solen kysser liv i skog och sjö ...* Ett par av kvinnorna i byn sjöng i kyrkokör, höga toner dansade i lågorna mot den svarta himlen, ansikten som glödde. Minnet av en Valborgseld för länge sedan: hon hade fått glödstänk på täckjackan och hennes storasyster hade vevat med armarna och slagit henne, Helene skrek och skrek, och Camilla slog på täckjackan tills glöden var slocknad. Där hade funnits ett svart hål efteråt. Hon mindes att det var på Kvarnbacken i Jakobsberg, den väldiga kvarnen som en skugga mot kvällshimlen, och kylan när hon var tvungen att gå bort från elden, handen som drog henne därifrån. *Snart är sommarn här i purpurvågor, guldbelagda, azurskiftande ...*

Ariel stod tätt tryckt mot hennes ben, påbyltad som om det ännu vore vinter, Helene höll om flickans axlar tills det värkte i armarna och hon insåg att hon kramade henne för hårt. Malte rusade runt och försökte trampa på gnistorna som flög. Om döden visste de inget.

Ja jag kommer, hälsen glada vindar, ut till landet, ut till fåglarne ...

Hon hade inte förmått sig att berätta, varken för dem eller för Jocke. De hade ätit hamburgare som Jocke hade grillat ute. Sedan hade de hjälpts åt att vädra sängkläder och städa bort musbajs efter vintern. Hon hade sagt att hon måste in till stan och jobba i morgon. Hur skulle hon kunna förklara en sådan sak för barnen, vad skulle hon säga?

Jag är ledsen älsklingar, men er moster är död.

Vadå? Vi har väl ingen moster.